

Arrest

nr. 179 761 van 19 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 15 december 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om de nietigverklaring en bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van 13 december 2016 en van de beslissing tot nietigverklaring van het visum van diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 december 2016 om 14 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat W. NGASHI NGASHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Guineese nationaliteit, kwam op 13 december 2016 aan op de luchthaven van Brussel nationaal, vanuit Kinshasa via Istanboel met Turkish Airlines (TK1943).

De terugkeer naar Kinshasa was voorzien op 26 december 2016.

Zij was houder van een Guinees paspoort met nummer 000099489 afgegeven te DCPAR op 21 september 2015 en van een visum nr. 011689700 van het type C, afgegeven door de Belgische ambassade te Kinshasa, geldig van 6 december 2016 tot 5 januari 2017 voor een duur van 15 dagen met het oog op toerisme.

Na een verhoor door de grenspolitie, nam de verwerende partij op 13 december 2016 een beslissing tot terugdrijving om reden dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot nietigverklaring van het visum genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het

staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd. Zo heeft verzoekende partij een beroep ingediend binnen de schorsende termijn van 10 dagen zoals vooropgesteld in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens stelt de verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet.

De twee middelen worden samen behandeld, gelet op de samenhang van de juridische en de feitelijke toelichting ervan.

De verzoekende partij is van oordeel dat de motivering incoherent, onvoldoende, ongerechtvaardigd en niet afdoende is, alsook dat de bestreden beslissing een verkeerde toepassing maakt van artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet. Ze stipt aan dat haar reis is ingegeven door toeristische motieven, zoals ook blijkt uit het haar door de Belgische diplomatieke post afgeleverde visum. Verder stipt ze aan dat er een cultureel probleem is. Een Afrikaanse toerist bereidt zich niet op dezelfde wijze voor als een Europese toerist. Een Europese toerist bereidt zich voor via plannen en toeristische brochures, terwijl een Afrikaanse toerist zich voorbereidt via menselijke contacten en mondelinge tradities. Ze vervolgt dat zij zinnens was beroep te doen op een gids met name haar neef Y.K., welke reeds lange tijd in België verblijft. Aldus heeft zij geen folders, brochures of plannen nodig. Tevens stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met haar profiel, nl. dat van een zakenvrouw en dus zeker geen economische vluchteling. Ze benadrukt dat ze enkel België en Frankrijk wenst te bezoeken. Tevens benadrukt ze dat het visum haar werd afgeleverd omdat ze alle vereiste documenten heeft voorgelegd en vooral omdat ze het profiel heeft van iemand die zich een reis naar Europa kan veroorloven.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "*slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen*". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat "*de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed*". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zouden vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weer.

In de beslissing tot terugdrijving vermeldt de verwerende partij dat de juridische grondslag voor de bestreden beslissing artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is. Tevens worden de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen vermeld. Zo motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Er wordt hierbij nog verduidelijkt dat de verzoekende partij naar België komt met toeristische doeleinden maar dat ze evenwel niets kan aanhalen van wat ze zou willen bezoeken; dat ze wel in het bezit is van een reisprogramma doch dat ze geen enkele bezienswaardigheid kent die op dat reisprogramma staat en dat het programma zelf ook niet overtuigend is (er wordt 1 dag uitgetrokken voor het bezoek aan Manneke Pis, de volgende dag staat het stadhuis van Brussel op het programma en dan nog eens een dag voor de Grote Markt). De hotelreservatie is nog niet betaald. Ze kent iemand in België en kan maar enkel een telefoonnummer geven.

Wat betreft de beslissing tot nietigverklaring van het visum vermeldt de verwerende partij als juridische grondslag de artikelen 32, 1, a en 34, 1, van de Verordening nr. 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. Hierbij stipt de verwerende partij aan dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Op nieuw stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij naar België komt met toeristische doeleinden maar dat ze evenwel niets kan aanhalen van wat ze zou willen bezoeken; dat ze wel in het bezit is van een reisprogramma doch dat ze geen enkele bezienswaardigheid kent die op dat reisprogramma staat en dat het programma zelf ook niet overtuigend is (er wordt 1 dag uitgetrokken voor het bezoek aan Manneke Pis, de volgende dag staat het stadhuis van Brussel op het programma en dan nog eens een dag voor de Grote Markt). De hotelreservatie is nog niet betaald. Ze kent iemand in België en kan maar enkel een telefoonnummer geven.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen toont aan dat deze uitdrukkelijk gemotiveerd zijn.

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat de aangegeven motiveringen niet afdoende zijn, wijst de Raad er op dat het afdoende karakter van de motivering dient te worden beoordeeld aan de hand van de toepasselijke wetsbepalingen en aan de hand van de stukken van het administratief dossier.

Artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden de verzoekende partij kunnen vragen om documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en dat zij bij gebrek aan documenten ter staving van het doel of voorgenomen verblijf de verzoekende partij kunnen terugdrijven.

De Raad wijst er op dat artikel 3, tweede lid van de vreemdelingenwet verder bepaalt *“Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, leggen de met grenscontrole belaste overheden het geval ter beslissing voor aan de Minister of diens gemachtigde”*.

Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij, uit het loutere feit dat zij bij haar aanbieding aan de grensdoorlaatpost in het bezit was van een geldig visum afgeleverd door de Belgische ambassade, geen verwachting kan putten dat haar toegang tot het grondgebied niet meer zal worden gecontroleerd zoals voorzien in artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet en dat zij zodoende niet zou kunnen worden teruggedreven.

De bepaling van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), overigens worden gelezen in het licht van de Schengen reglementering. Uit artikel 7 van de Schengengrenscodex blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontnemen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing is de verzoekende partij in gebreke gebleven het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven. De vaststellingen van de verwerende partij vinden hun grondslag in het administratief dossier.

De bestreden beslissing motiveert wat volgt:

“artikel 3, eerste lid, 3° (...)

Betrokkene komt naar België met toeristische doeleinden. Ze kan evenwel niets aanhalen (van) wat ze zou willen bezoeken. Ze is wel in het bezit van een reisprogramma maar ze kent geen enkele bezienswaardigheid die op dat reisprogramma staat. Het programma zelf is ook niet overtuigend: er wordt 1 dag uitgetrokken voor het bezoek aan Manneke Pis, een volgende dag staat het stadhuis van Brussel op het programma en dan nog eens een dag voor de Grote Markt... De hotelreservatie is nog niet betaald. Betrokkene kent iemand in België en kan maar enkel een telefoonnummer geven.”

Determinerend is hier dat de grenspolitie de verzoekende partij verwijt dat zij niet bij machte is om haar voorgenomen en verblijfsomstandigheden te staven.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de grenspolitie, blijkt het volgende:

“Interpellatie passagier:

Betrokkene verklaart voor toeristische redenen naar België te komen.

Ze is in het bezit van een toeristisch programma waarover ze ons niets kan vertellen.

Ze kent geen enkele van de bezienswaardigheden die op het programma staan.

Het programma is op zijn minst merkwaardig.

Zo trekt betrokken 1 dag uit voor het bezoek aan Manneken Pis, 1 dag voor het stadhuis van Brussel en 1 dag voor de Grote Markt. (terwijl deze 2 eigenlijk dezelfde locatie betreffen). Betrokkene kan ons hierover geen duidelijke verklaring voor geven daar ze geen enkele van de bezienswaardigheden kent Betrokkene verklaart ook iemand te kennen in België, doch van deze persoon heeft ze enkel een telefoonnummer.”

Uit de visumaanvraag van de verzoekende partij bij de Belgische ambassade te Kinshasa blijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat ze voor toerisme naar België wou reizen. De Belgische ambassade bracht echter een negatief advies uit.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat noch uit de visumaanvraag, noch uit haar verklaringen aan de grenspolitie blijkt dat ze ook de bedoeling had om Frankrijk te bezoeken. Er is enkel sprake van een toeristische reis in België. Tevens kan ze niet gevolgd worden waar ze stelt dat ze een neef heeft in België die haar zou begeleiden tijdens haar toeristische bezoeken. In haar visumaanvraag verklaarde ze immers geen familie te zijn van een Unieburger. Aan de grenspolitie verklaarde ze wel iemand te kennen, maar die persoon kon ze niet benoemen en tevens heeft ze op geen enkel ogenblik aangegeven dat het om een neef zou gaan.

Ook al kan worden aangenomen dat een Afrikaanse toerist, niet te vergelijken valt met een Europese toerist is het op zijn minst merkwaardig dat men in het bezit is van een reisprogramma waarvan men niets kan benoemen.

Met haar betoog overtuigt de verzoekende partij de Raad niet.

De Raad is *prima facie* van oordeel dat de grenspolitie in alle redelijkheid en met inachtneming van alle voorliggende feiten tot de conclusie is kunnen komen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij in het bezit is van documenten die het doel en het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven.

Wat betreft de beslissing tot vernietiging van het visum zijn de toepasselijke wetsbepalingen de artikelen 32, 1, a, ii, en 34, 1, van de Verordening nr. 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. Deze luiden als volgt:

Artikel 32,1, a, ii, van de Verordening 810/2009/EG:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

(...)

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;”

Artikel 34,1 van de voormelde verordening:

“Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.”

Zoals reeds werd besproken hiervoor heeft de verwerende partij op een kennelijk redelijke wijze kunnen vaststellen dat de verzoekende partij het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft kunnen aantonen, waaruit uit de voormelde bepalingen volgt dat de verwerende partij dan ook het visum kon weigeren en nietig verklaren.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekster zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissingen onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Waar verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, dient opgemerkt te worden dat het dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Zoals reeds werd besproken hiervoor heeft de verwerende

partij op een kennelijk redelijke wijze kunnen vaststellen dat de verzoekende partij het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft kunnen aantonen.

Met haar betoog toont de verzoekende partij *prima facie* niet aan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden zouden zijn of dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Evenmin maakt de verzoekende partij *prima facie* aannemelijk dat de bestreden beslissing niet in alle redelijkheid werd genomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op het eerste gezicht niet aangetoond. Evenmin is er *prima facie* sprake van een manifeste beoordelingsfout of van machtsoverschrijding. Ook een schending van artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aannemelijke gemaakt.

Het eerste en tweede middel zijn niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

J.CAMU